

RISTO TENHUNEN

至雄館
リスト

MINUN TIENI

Vanhemmilleni

PROLOGI

28.11.2009 TAAJAMAJUNA 460 | PORI-HELSINKI

“Raiteelta kaksi jatkuu ... ” Tuo konduktöörin sanoma lause kaikuu vielä korvissani.

Jälleen kerran olen jossakin muualla kuin omassa sängyssäni nukkumassa. On varhainen aamu. Kello on todellakin vasta 5.27. Jälleen kerran olen matkalla kohti yhtä aikidoleiriä. Väsyneenä, tässä paikassa numero 17 istuen, miettien. Olen taas matkalla jonnekin aikidon vuoksi... Miksi ?

Aloitin aikidon harjoittelun 25 vuotta sitten. Nyt jälkikäteen mietittynä se tapahtui kuin johdettuna. En nimittäin nähnyt tuolloin syyskuussa 1984 muuta vaihtoehtoa kuin mennä seuraamaan uudessa kotikaupungissani Joensuussa ollutta aikidonäytöstä. Se oli kummallinen tunne. Sellainen, joka sai minut, tuolloin niin äärimmäisen ujon pojan saapumaan liikuntasaliin, kysymään lupaa valokuvaamiselle ja jopa keskustelemaan minulle täysin vieraan ihmisen, tuon näytöksen ohjaajan kanssa. En olisi uskonut sitä koskaan itsestäni. En ollut nimittäin halunnut kohdata uusia tilanteita ennen kuin olin ollut varma sen tilanteen hallinnasta. Ehkä minussa oli jotain pieniä autistisia piirteitä ... Tai sitten olin vain ujo ja epävarma. En tiedä. Sen jälkeen olen kuitenkin harjoitellut tuhansia ja tuhansia tunteja ja matkustanut tuhansia ja tuhansia kilometrejä saadakseni oppia taas jotain uutta. Niin kuin nyt, tänä amuna. Suomessa, ulkomailla... Miksi ?

Tuo kysymys “miksi?” on askarruttanut minua jo vuosia.

Osaltaan se johtuu tietenkin siitä, että saan sen kysymyksen uudelleen ja uudelleen eteeni, kun tapaan uusia ihmisiä aikidonäytöksissä ja uusien kurssien alkaessa. Se kysymys ei jätä minua rauhaan myöskään siksi, että mietin sitä siis itsekin. Erityisesti vuoden 2000 jälkeen. Se vuosi oli minulle jollakin tapaa "aikidollisesti suuri" ...

Tämä kirjan kirjoittaminen on ehkäpä minun tapani hakea sitä vastausta. Tässä vaiheessa junan heiluessa ja natistessa, Helsingin ja Igarashi-sensein leirin lähestyessä, epäilen kuitenkin, etten löydä sitä vastausta ... Oikeastaan sillä ei ehkä olekaan merkitystä. Olen vuosia päättänyt pitämäni leirit sanomalla kaikille perinteisten kiitospuheiden jälkeen : *"Matka jatkuu"*. Toivottavasti tämä matkani jatkuu vielä, sillä läheisten ihmisten kuolema viime vuosina on pysäyttänyt minut. *"Matka"* voi todellakin pysähtyä yht'äkkiä. Toivottavasti pystyn kirjoittamaan tämän kirjan tulevan vuoden aikana.

Pimeä ja kylmä maisema ulkona, minun omat kasvoni ikkunassa. Kahden tuntemattoman naisen naurua tässä vaunussa.

Matka jatkuu...

SISÄLLYSLUETTELO

TAMMIKUU

04.01.2010 | "ENSIMMÄINEN"

07.01.2010 | "TAKAISIN FUDOSHIN DOJO'LLA"

19.01.2010 | "TAAS TÄSSÄ KÄY NÄIN"

31.01.2010 | "JOKAISEN OMA TIE"

HELMIKUU

26.02.2010 | "ENJOY THE SILENCE"

MAALISKUU

25.3.2010 | "ENÄÄ KESTÄNYT EN KIPUA"

HUHTIKUU

10.4.2010 | "VIIMEISEN KERRAN"

18.04.2010 | "EYJAFJALLAFJÖLL"

TOUKOKUU

07.05.2010 | "SE ON SIINÄ"

23.05.2010 | "HARU KENSHUKAI"

KESÄKUU

08.06.2010 | "JONNEKIN MUUALLE"

20.06.2010 | "AIKIDOYSTÄVYYDESTÄ"

HEINÄKUU

23.07.2010 | "PINNAN ALLA"

29.07.2010 | "PINNAN ALLA II"

ELOKUU

21.08.2010 | "OSUMA ITSEESI"

SYYSKUU

11.09.2010 | "PARADOKSI"

28.09.2010 | "ERÄÄN LEIRIN ANATOMIA"

LOKAKUU

17.10.2010 | "KAIKKI VIRTAA"

MARRASKUU

22.11.2010 | "MATKALLA"

28.11.2010 | "USKOMATONTA"

JOULUKUU

12.12.2010 | "26 VUOTTA JA 12 PÄIVÄÄ"

28.12.2012 | "NIIN SEN TÄYTYI MENNÄ. NIIN SE MENI"

TAMMIKUU

04.01.2010 | "ENSIMMÄINEN"

Yksi. Ichi.

Kaikki alkaa ensimmäisestä. Aivan kuten tämä kirja, sen ensimmäiseltä sivulta.

Jotkin "*ensimmäiset*" tapahtuvat luonnollisesti. Vaikkapa se hetki, kun synnyt. Ensimmäinen kerta, kun hengität. Toiset taas tapahtuvat hyvin vaikeasti. Harkiten, epäröiden - joskus jopa katuen.

Ei kuitenkaan tämä "*ensimmäinen*".

Istun kotonani olohuoneen lattialla ja katselen välillä takassa palavaa tulta. Kuuntelen samalla aivan kuten varmistaen, että koirani nukkuu ja hengittää tasaisesti. Minulle on "luonnollista" aloittaa tämän kirjan kirjoittaminen juuri nyt, eikä tämä ensimmäinen sivu tai ensimmäisen luvun ajatukset tunnu vaikeille. Olen valmis tähän minulle itselleni suureen työhön.

Uudenvuodenpäivä, 2010. Kilometrit kuluvat ja autoni etenee kohti Ryukikain dojoa. Ulkona hämärtyy ja on todella kylmä. Pakkanen on laskenut lähelle 20 astetta. On uuden vuoden ensimmäisen harjoituksen aika.

Olen sopinut tapaavani Jorma Savolaisen (1. dan Aikikai) salin edessä. Olen kuitenkin kymmenen minuuttia etuajassa. Oikeastaan niin kuin aina. Mieluummin tuo kymmenen minuuttia etuajassa kuin minuutti myöhässä ... Katselen odottaessani kylmissään värjötteleviä variksia ja kesykyhkyjä, jotka saavat ystävälliseltä lapinlahtelaiselta mieheltä ruokaa hangelle. Onpa hieno mies ...

Lyhyen alkuverryttelyn jälkeen on aika aloittaa tämän vuoden ensimmäinen harjoitus. Muita ei salilla ole. Ainoastaan me kaksi. Olemme harjoitelleet ennenkin monia kertoja kahdestaan toisen danin vaatimuksiin kuuluvia asetekniikoita, mutta tänään on erilainen kerta.

Sitä hän ei vielä tiedä. Tänään on ensimmäinen kerta, jolloin opetan hänelle hyökkääjän roolin kumi-tekniikoissa. Tästä harjoituksesta ei tule hänelle helppoa.

Ensimmäisen kerran näin aikido'a judo'kan silmin.

Elettiin vuoden 1980 kevättä. Takanani oli jo usean vuoden junioriharjoittelu judo'ssa ja nyt, toukokuussa pienen kaupungin ja pienen seuran harjoittelijoilla oli edessä suuri leiri. Kuopion Sakura ry oli järjestänyt Itä-Suomen seuroille tarkoitetun alueleirin, jonne lähdimme henkilöautoilla mielessämme myös uusien vyöarvojen suorittaminen. Seuramme ohjaajilla oli ollut vuosia vihreä vyö ja nyt, historiallisena viikonloppuna, lisälmen Budoklubin kasvatit suorittaisivat sen seuraavan, sinisen vyön. Muistan edelleen kuinka hienolle tuo kaikki edessä oleva tuntematon tuntui. Itse olin nimittäin valmistautunut yhdessä toisen juniorin kanssa vihreän vyön arvon suorittamiseen. Tai oikeastaan - se ei tuntunut hienolle, vaan se pelotti. Tiedossa oli nimittäin aluegraduointi. Ei siis enää omassa tutussa ja turvallisessa seurassa suoritettava koe, vaan oikeasti isompi, arvokkaampi tilaisuus. En usko, että kukaan nykyään aloittavista budolajien harjoittelijoista tietää, mistä oli kysymys. Se varmaan riittää, kun totean: se oli ISO muutos. Oikeasti.

Osana tuota leiriä oli myös aikidonäytös. En enää muista, missä päin Kuopiota se pidettiin. Pienen judokan mieli oli jo muutenkin sekaisin, enkä todellakaan pahemmin jaksanut kiinnittää huomiota jonkin toisen lajin tilaisuuteen. Mutta tuolloin, nähdessäni aikidoa ensimmäisen kerran tapahtui jotain.

Kumi tachi, 5 kappaletta. Nyt uudesta näkökulmasta. Jorma oli varmaankin varautunut tekemään taas puolustautujan roolia. Sitä, joka hänellä on vielä edessä kokeessa. Aloitin kuitenkin niin, että minä oli uketachi. Hänen oli aika oppia uutta.

Olin opettanut hänelle jo useiden tuntien ajan sitä, mikä on minun mielestäni oleellista näissä Saito - sensein kehittämissä katoissa.

Alku.

Se ensimmäinen hetki, jolloin kata alkaa. Olin yrittänyt iskostaa hänen mieleensä sen myös niin, että kumarrukset, niiden jälkeiset askeleet, kaikki ne yhdessä korostavat alkua. En enää antanut hänen tehdä niitä vain maneerina. Kaiken piti olla nyt keskittynyttä, kuten vaikkapa judossa harjoittelemaani nage-no-kata.

Hänen tuli siirtää nyt tuo fokus myös hyökkäämiseen.

Muistan unenomaisesti kaksi asiaa tuosta näytöksestä. Istuin sen aikana aivan tatamin laidalla, hyvin lähellä esiintyjiä. Tottakai kiinnitin huomion aluksi vain heidän erilaisiin asuihinsa. Mustiin housuihin ... Tottakai kiinnitin huomion myös aikidossa käytettäviin aseisiin. Mukana oli myös kiiltäväteräinen veitsi. Huh.

Mutta sittenkin. Se, joka teki minuun lähtemättömän vaikutuksen, oli yksi ainut tekniikka.

Näytöksen lopussa oli jotain hieman näyttävämpää ... Se alkoi tilanteesta, jossa hyökkääjiä oli paljon. Futaridoria. Muistan kuinka vaaleahiuksinen, hakamallinen mies seisoj keskellä tatamia ja hänen käsiinsä oli tarttunut kiinni kaksi hyökkääjää.

"Minun tieni" on kirja, joka kertoo monella eri tavalla japanilaisen itsepuolustuslajin, aikido'n harjoittelusta. Kyseessä ei ole kuitenkaan tekniikkaopas, vaan pikemminkin henkilökohtainen näkemys lajin harjoittelun merkityksestä. Teoksessa on sekä yhden vuoden tapahtumia että takaumia menneisyyteen lähes 30 vuotta kestäneen harjoittelun ajalta.

Kirjailija Risto Tenhunen (4. dan Shidoin) on aloittanut aikido'n harjoittelun vuonna 1984. Tämän pitkän ajanjakson aikana hän on opettanut lajia eri kotimaisissa seuroissa sekä tehnyt myös harjoitusmatkoja ulkomaille. Hän edustaa perustamaansa seuraa Shiyukan Aikido Dojo'a. Ammatiltaan Tenhunen on aineenopettaja (historia ja yhteiskuntaoppi).

9 789522 865113

BODTM
Books on Demand

www.bod.fi